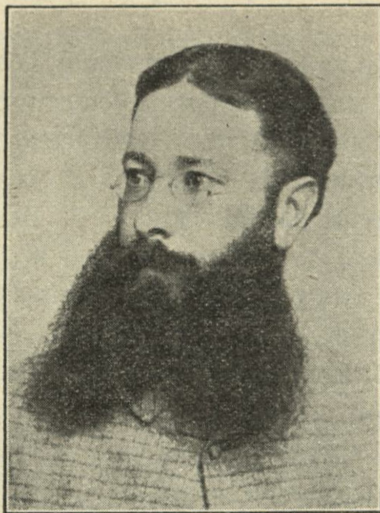

ЈАНКО КЕРСНИК:

Из новеле „Скоројевићи“.

(Судија Врбанџ, човек сеоског порекла и васпитања, ма да као чиновник брзо напредује а бави се помало и писањем, не може друштвено да се дигне, јер се увек дружи са горим од себе, док се најзад својом женидбом са девојком из крчме није потпуно унесрећио).

После тога дошло је прво стално наименовање. Врбанџ је постављен за пристава у малом суду јужне Крањске и био тамо више година. Чиновничког посла је било довољно, а изван службе никаквог друштва да би се смело рећи: Врбанџ се учио у њему: напротив, имао је само да даје од себе. Тамо се налазио међу учитељима, трговцима, пореским чиновницима и уопште људима који су у погледу образовања били за добар степен испод њега; за њих је био везан у свем свом неслужбеном времену и општењу, скоро све своје слободно време да се чисто био сродио са мишљу која му је годила: „Ипак сам бољи од вас свих и већи него ви!“ У колико је расло то уверење, у толико је више мрзео боље господско друштво. У близини је становала у пријатном малом замку племићска породица која је увек радо примала суседну господу; Врбанџ је тамо био само једанпут, али му се све учинило сувише високо, разлога није знао, тај разлог је за њега био једино у том што је дошао у друштво које му је својим општим и друштвеним образовањем импоновало.

(Превод Љ. С. Ј.)